

SLOVENSKI NAROD.

Slovenski Narod* velja:

v Ljubljani na dom dostavljen	K 24—	v upravnemu prejemcu	K 22—
celo leto	12—	celo leto	11—
pol leta	6—	pol leta	5—
četr leta	2—	četr leta	190

Dopisi naj se frankirajo. Rokopisi se ne vračajo.

Uredništvo: Knališeva ulica št. 5, (l. nadstropje levo), telefon št. 34.

Inserati veljajo: petrostopna petit vrsta za enkrat po 14 vin., za dvakrat po 12 vin., za trikrat ali večkrat po 10 vin. Pri večjih inseracijah po dogovoru.

Upravnemu naj se pošiljajo naročnine, reklamacije, inserati itd. to je administrativne stvari.

Poznamena številka velja 10 dinarjev.

Na pismena naročila brez istodobne vposlatave naročnine se ne ozira.

Narodna tiskarna telefon št. 85.

Slovenski Narod* velja po pošti:

za Avstro-Ogrsko:	K 25—	za Nemčijo:	K 28—
celo leto	13—	celo leto	K 28—
pol leta	6—	za Ameriko in vse druge dežele:	2—
četr leta	5—	celo leto	K 30—
na mesec	2—		

Vprašanjem glede inseratov naj se priloži za odgovor dopisnica ali znamka

Upravnštvo: Knališeva ulica št. 5, (spodaj, dvojnično levo), telefon št. 35.

Zakaj je bil odstavljen zadruški nadškof Dvornik?

Odkar je zasedel stol sv. Petra papež Pij X., je nastala v Vatikanu močna struja, ki je jela delovati na to, da odstrani zadnje ostanke staroslovja iz rimske cerkve.

Bogoslužja iz rimske cerkve. Sprva je ta struja delovala bolj na tihem, v zadnjem času pa je jela nastopila vedno bolj smelo in odločno, dokaz, da je dobila močno oporo ne samo v kardinalu Mery de Valu, marveč tudi v papežu samem. Konfagracija »de propaganda fidei« je izdala v zadnjih letih več dekreto, ki so merili na to, da zadajo zadnji udarec staroslovenskemu bogoslužju v rimske cerkve. V škofijah, ki so si ohranile starodavne predpravice staroslovenskega bogoslužja, je nastal med ljudstvom proti tem odredbam papeške kurijske velik odpor in škofje sami so nastopili v obrambo glagolice, s katerim imenom se navadno označuje staroslovensko bogoslužje. Toda polagoma so odnehal tudi škofje ter se pokorili ukazom iz Rima. Samo nadškof zadruški Dvornik je postal dosleden in ni hotel v svoji škofiji izvesti dekreto, ki jih je izdala rimska konfagracija. V Rima so bili seveda skrajno ogorečeni radi »nepokorščine« in so premisljevali, kako bi se maščevali »nepokornemu« škofu. Poslali so v Zader nekoga jezuitskega patra, naj prouči razmere v zadruški škofiji. Pater je storil to, kar so mu naročili v Rimu, in na podlagi tega njegovega poročila je rimska kurijska kratek potom odstavljen nadškof Dvornik. Dvornik je torej postal žrtev rimske gonje proti staroslovenskemu bogoslužju. Značilno je, da si cerkveni krogci ne upojo navesti pravega vzroka, zakaj je bil nadškof Dvornik odstavljen. Pravijo, da je bil nadškof Dvornik odstavljen, ker je star in bolehen. A to je samo izgovor. Res je, da je nadškof pred 14 leti zadeba kap, toda okreval je skoro popolnom in bolezni ni zapustila nobenih resnih posledic. Res je tudi, da je nadškof Dvornik že priljivo star, a vključno temu je še vedno zdravega duha in krepke volje, kar zlasti dokazuje njegov junaški odpor proti latinizatorskim tendenciam rimske kurijske.

Prepoved slovenskega bogoslužja po tržaškem škofu Naglu in discipliniranje glagolice naklonjenega nadškofa Dvornika, to vse je nepobrlog in povod za discipliniranje visokih dostojanstvenikov, ki je vendar znano, da neovirano zavzemajo najodličnejša mesta v katoliški hierarhiji osebe, ki so sem tretja bolj podobne umumjam, kakor pa mislečim ljudem.

Zlasti se trudijo dunajski klerikalni in oficijski listi, da bi dokazali, da je bil nadškof Dvornik odstavljen od svoje visoke službe zgoj iz zdravstvenih razlogov in da pri tem niso igrali prav nobene vloge političnih motivov.

Toda te liste postavljajo v njihovi gorečnosti popolnoma na laž glasila rimske kurijske same.

»Osservatore Romano«, službeni organ vatikanskih krogov, in »Per severanza«, list, ki je notorično v najtejnših zvezah s papeževim državnim tajnikom, priznavata popolnoma odkrito, da se je nadškof Dvornik moral umakniti s svojega mesta, ker se ni hotel pokoriti odredbam rimske kurijske glede uničenja zadnjih sledov staroslovenskega bogoslužja jezuita v rimski cerkvi.

Zanimivo je, kako skušajo drugi italijanski listi, ki imajo tudi dobre zvezze z Vatikanom, opravičiti nastop rimske kurijske proti nadškofu Dvorniku.

Ravnajo se po starem jezuitskem načelu »namen posvečuje sredstva« ter pripovedujejo z vso resnostjo bajko, da je nadškof Dvornik nekoč, ko je oddelek avstro-ogrskih vojnih mornarice pripljal v Zader, posestil poveljnika ter pripljal saba tri mlade, na pol razgajljene plesalke ter jih ponudil v zahavo oficirskemu zboru.

Ta dogodek bi naj bil po zadržljivu »Corriera« in drugih italijanskih listov pravi poved za discipliniranje Dvornikovo.

Ni nam pač treba naglašati, da na onem dogodku ni niti piše resnice, značilno pa je, da se listi, stoječi v zvezi z Vatikanom, poslužujejo takih bajk, da vsaj navidezno opravičijo postopanje rimske kurijske proti nadškofu.

Naj rimska stolica in z njo v zvezi stoječe časopisje opravljajo korak proti Dvorniku tako ali drugače, eno je gotovo, da deluje v zadnjem času Vatikan s polnim parom na to, da z brutalno silo zatre v cerkvni slovensko bogoslužje.

Prepoved slovenskega bogoslužja po tržaškem škofu Naglu in discipliniranje glagolice naklonjenega nadškofa Dvornika, to vse je nepobrlog in povod za discipliniranje visokih dostojanstvenikov, ki je vendar znano, da neovirano zavzemajo najodličnejša mesta v katoliški hierarhiji osebe, ki so sem tretja bolj podobne umumjam, kakor pa mislečim ljudem.

Zlasti se trudijo dunajski klerikalni in oficijski listi, da bi dokazali, da je bil nadškof Dvornik odstavljen od svoje visoke službe zgoj iz zdravstvenih razlogov in da pri tem niso igrali prav nobene vloge političnih motivov.

Toda te liste postavljajo v njihovi gorečnosti popolnoma na laž glasila rimske kurijske same.

»Osservatore Romano«, službeni organ vatikanskih krogov, in »Per severanza«, list, ki je notorično v najtejnših zvezah s papeževim državnim tajnikom, priznavata popolnoma odkrito, da se je nadškof Dvornik moral umakniti s svojega mesta, ker se ni hotel pokoriti odredbam rimske kurijske glede uničenja zadnjih sledov staroslovenskega bogoslužja jezuita v rimski cerkvi.

Zanimivo je, kako skušajo drugi italijanski listi, ki imajo tudi dobre zvezze z Vatikanom, opravičiti nastop rimske kurijske proti nadškofu Dvorniku.

Ravnajo se po starem jezuitskem načelu »namen posvečuje sredstva« ter pripovedujejo z vso resnostjo bajk, da je nadškof Dvornik nekoč, ko je oddelek avstro-ogrskih vojnih mornarice pripljal v Zader, posestil poveljnika ter pripljal saba tri mlade, na pol razgajljene plesalke ter jih ponudil v zahavo oficirskemu zboru.

Ta dogodek bi naj bil po zadržljivu »Corriera« in drugih italijanskih listov pravi poved za discipliniranje Dvornikovo.

Ni nam pač treba naglašati, da na onem dogodku ni niti piše resnice, značilno pa je, da se listi, stoječi v zvezi z Vatikanom, poslužujejo takih bajk, da vsaj navidezno opravičijo postopanje rimske kurijske proti nadškofu.

Naj rimska stolica in z njo v zvezi stoječe časopisje opravljajo korak proti Dvorniku tako ali drugače, eno je gotovo, da deluje v zadnjem času Vatikan s polnim parom na to, da z brutalno silo zatre v cerkvni slovensko bogoslužje.

Prepoved slovenskega bogoslužja po tržaškem škofu Naglu in discipliniranje glagolice naklonjenega nadškofa Dvornika, to vse je nepobrlog in povod za discipliniranje visokih dostojanstvenikov, ki je vendar znano, da neovirano zavzemajo najodličnejša mesta v katoliški hierarhiji osebe, ki so sem tretja bolj podobne umumjam, kakor pa mislečim ljudem.

Zlasti se trudijo dunajski klerikalni in oficijski listi, da bi dokazali, da je bil nadškof Dvornik odstavljen od svoje visoke službe zgoj iz zdravstvenih razlogov in da pri tem niso igrali prav nobene vloge političnih motivov.

Toda te liste postavljajo v njihovi gorečnosti popolnoma na laž glasila rimske kurijske same.

»Osservatore Romano«, službeni organ vatikanskih krogov, in »Per severanza«, list, ki je notorično v najtejnših zvezah s papeževim državnim tajnikom, priznavata popolnoma odkrito, da se je nadškof Dvornik moral umakniti s svojega mesta, ker se ni hotel pokoriti odredbam rimske kurijske glede uničenja zadnjih sledov staroslovenskega bogoslužja jezuita v rimski cerkvi.

Zanimivo je, kako skušajo drugi italijanski listi, ki imajo tudi dobre zvezze z Vatikanom, opravičiti nastop rimske kurijske proti nadškofu Dvorniku.

Ravnajo se po starem jezuitskem načelu »namen posvečuje sredstva« ter pripovedujejo z vso resnostjo bajk, da je nadškof Dvornik nekoč, ko je oddelek avstro-ogrskih vojnih mornarice pripljal v Zader, posestil poveljnika ter pripljal saba tri mlade, na pol razgajljene plesalke ter jih ponudil v zahavo oficirskemu zboru.

Ta dogodek bi naj bil po zadržljivu »Corriera« in drugih italijanskih listov pravi poved za discipliniranje Dvornikovo.

Ni nam pač treba naglašati, da na onem dogodku ni niti piše resnice, značilno pa je, da se listi, stoječi v zvezi z Vatikanom, poslužujejo takih bajk, da vsaj navidezno opravičijo postopanje rimske kurijske proti nadškofu.

Naj rimska stolica in z njo v zvezi stoječe časopisje opravljajo korak proti Dvorniku tako ali drugače, eno je gotovo, da deluje v zadnjem času Vatikan s polnim parom na to, da z brutalno silo zatre v cerkvni slovensko bogoslužje.

Prepoved slovenskega bogoslužja po tržaškem škofu Naglu in discipliniranje glagolice naklonjenega nadškofa Dvornika, to vse je nepobrlog in povod za discipliniranje visokih dostojanstvenikov, ki je vendar znano, da neovirano zavzemajo najodličnejša mesta v katoliški hierarhiji osebe, ki so sem tretja bolj podobne umumjam, kakor pa mislečim ljudem.

Zlasti se trudijo dunajski klerikalni in oficijski listi, da bi dokazali, da je bil nadškof Dvornik odstavljen od svoje visoke službe zgoj iz zdravstvenih razlogov in da pri tem niso igrali prav nobene vloge političnih motivov.

Toda te liste postavljajo v njihovi gorečnosti popolnoma na laž glasila rimske kurijske same.

»Osservatore Romano«, službeni organ vatikanskih krogov, in »Per severanza«, list, ki je notorično v najtejnših zvezah s papeževim državnim tajnikom, priznavata popolnoma odkrito, da se je nadškof Dvornik moral umakniti s svojega mesta, ker se ni hotel pokoriti odredbam rimske kurijske glede uničenja zadnjih sledov staroslovenskega bogoslužja jezuita v rimski cerkvi.

Zanimivo je, kako skušajo drugi italijanski listi, ki imajo tudi dobre zvezze z Vatikanom, opravičiti nastop rimske kurijske proti nadškofu Dvorniku.

Ravnajo se po starem jezuitskem načelu »namen posvečuje sredstva« ter pripovedujejo z vso resnostjo bajk, da je nadškof Dvornik nekoč, ko je oddelek avstro-ogrskih vojnih mornarice pripljal v Zader, posestil poveljnika ter pripljal saba tri mlade, na pol razgajljene plesalke ter jih ponudil v zahavo oficirskemu zboru.

Ta dogodek bi naj bil po zadržljivu »Corriera« in drugih italijanskih listov pravi poved za discipliniranje Dvornikovo.

Ni nam pač treba naglašati, da na onem dogodku ni niti piše resnice, značilno pa je, da se listi, stoječi v zvezi z Vatikanom, poslužujejo takih bajk, da vsaj navidezno opravičijo postopanje rimske kurijske proti nadškofu.

Naj rimska stolica in z njo v zvezi stoječe časopisje opravljajo korak proti Dvorniku tako ali drugače, eno je gotovo, da deluje v zadnjem času Vatikan s polnim parom na to, da z brutalno silo zatre v cerkvni slovensko bogoslužje.

Prepoved slovenskega bogoslužja po tržaškem škofu Naglu in discipliniranje glagolice naklonjenega nadškofa Dvornika, to vse je nepobrlog in povod za discipliniranje visokih dostojanstvenikov, ki je vendar znano, da neovirano zavzemajo najodličnejša mesta v katoliški hierarhiji osebe, ki so sem tretja bolj podobne umumjam, kakor pa mislečim ljudem.

Zlasti se trudijo dunajski klerikalni in oficijski listi, da bi dokazali, da je bil nadškof Dvornik odstavljen od svoje visoke službe zgoj iz zdravstvenih razlogov in da pri tem niso igrali prav nobene vloge političnih motivov.

Toda te liste postavljajo v njihovi gorečnosti popolnoma na laž glasila rimske kurijske same.

»Osservatore Romano«, službeni organ vatikanskih krogov, in »Per severanza«, list, ki je notorično v najtejnših zvezah s papeževim državnim tajnikom, priznavata popolnoma odkrito, da se je nadškof Dvornik moral umakniti s svojega mesta, ker se ni hotel pokoriti odredbam rimske kurijske glede uničenja zadnjih sledov staroslovenskega bogoslužja jezuita v rimski cerkvi.

Zanimivo je, kako skušajo drugi italijanski listi, ki imajo tudi dobre zvezze z Vatikanom, opravičiti nastop rimske kurijske proti nadškofu Dvorniku.

Ravnajo se po starem jezuitskem načelu »namen posvečuje sredstva« ter pripovedujejo z vso resnostjo bajk, da je nadškof Dvornik nekoč, ko je oddelek avstro-ogrskih vojnih mornarice pripljal v Zader, posestil poveljnika ter pripljal saba tri mlade, na pol razgajljene plesalke ter jih ponudil v zahavo oficirskemu zboru.

Ta dogodek bi naj bil po zadržljivu »Corriera« in drugih italijanskih listov pravi poved za discipliniranje Dvornikovo.

Ni nam pač treba naglašati, da na onem dogodku ni niti piše resnice, značilno pa je, da se listi, stoječi v zvezi z Vatikanom, poslužujejo takih bajk, da vsaj navidezno opravičijo postopanje rimske kurijske proti nadškofu.

Naj rimska stolica in z njo v zvezi

Mikuševe dedičev za razdelitev parciel št. 361 in 450 kat. občine Sv. Petra predmestje I. del na stavbišča; o prošnji tvidke »Brata Degena in Malusa & Comp.« za premembro katoliškega načrta za stavbišča ob kolesijskem poslopu; o dopisu mestnega magistrata glede premembre regulačnega načrta kat. občine Gradišče glede razširjave projektovanih cest ob prog. c. kr. priv. juž. železnice; o prošnji ženskega vzgovalnega in izobraževalnega društva »Mladike« za prepustite parcele št. 195/9 kat. občine Kapucinsko predmestje mesto parcele št. 198, iste kat. občine za zgradbo poslopja za društveni internat; o poročilu za stopnika mestne občine v komisiji za osuševanje barja o nekaterih sklepih te komisije glede fundovanja obrežnega zidovja; o prošnji elektrotehnika Frana Saxe za zvišanje letnega pavšala za vzdržavanje električnih zvonil po mestnih poslopijih; poročilo glede ustanovitve dveh novih policijskih stražnic in pomnožitve policijskega osobja; poročilo o dopisu županovem glede imenovanja nekaterih ulic in cest; poročilo o dopisu županovem glede ustanovitve mestne bolniške blagajnice za posle; poročilo o dopisu županovem glede sistemizovanja službe mestnega vrtinarskega pomočnika; poročilo o nasvetu kuratorija mestnega dekliskoga liceja glede sistemizovanja mest učiteljev slovenštine in verouka na tem zavodu; poročilo o prošnji Josipa Kreuzerja za odpis pristojbine za večjo porabo vode pri vodovodni napravi v Spodnji Šiški. Na dnevnem redu tajne seje so: Predsedstvena naznanila in poročila o prošnji vodo mestnega policijskega stražnika Franca Sinkovec Ane za pokojno in posmrtno četrto; o prošnji nekega uradnika mestnega magistrata za vstteje v mestni službi in izven mestne službe prebitih let v definitivnost; o dopisu županovem glede izdajanja perijodičnih »Občinskih izvestij« in glede sistemizovanja službe magistratnega konceptnega pristava v to svrhu; o prošnji hišnika mestnega dekliskoga liceja Josipa Omote za bolniško podporo; o prošnji policijskega stražnika Simona Vrhunca za bolniško podporo; o ponudbi Josipa Turka za podaljšanje pogodbe za prevažanje premoga za mestno občino; o prošnjah za izpraznjeni mesti cesarja Francu Jožefu jubilejne ustanove za učence in učenke c. kr. umetno-obrtni strokovne šole; o prošnji šolskega sluge v šolah na Vrtači Antona Švigaļa za pašval za vzdržavanje strežnice; poročilo o prošnji nekega uradnika mestnega učitinskega zakupa za letno nagradno; poročilo o prošnjah za razne koncesije.

+ »Misli in besede brez ovinkov.« Sobotni »Slovenec« se v dolgem članku pod navedenim naslovom v potu svojega katoliškega obraza prizadeva dokazati, da je narodnost brez katoliške vere nesmisel. Na pomoč je poklical celo čukovsko »Mladost«. »Za narod delati,« pravi »Slovenec«, se namreč ne pravi ljudi samo učiti slovenskega jezika in jim vzbijati v trdo glavo, da so od slovenske matere rojeni in da morajo zato vzbujati v sebi temu dejstvu primerna čuvstva. Ni zadosti napraviti iz cele ljudi samo Slovence, mar več cele ljudi se mora iz njih narediti. To je česar vi liberalci ne umejete. Narodna vzgoja terja za predpogoj versko vzgojo. Narodnost je nesmisel brez vere.« Preljubi hincavci okrog »Slovenca! Tužna naša zgodovina pa nam jasno dokazuje, da je vera brez narodne ideje — smrt za narod. Ali se ni razprostiralo slovenstvo gori do moravske meje? Ali ni bil Gradec še v desetem stoletju slovensko mesto? Ali ni bila vsa Koroška slovenska? Ali se ni slovenska meja raztezala notri v Tirolsko? Kje pa je danes ta narod? Odgovorite, vi katoliški farizeji, in povejte, kaj je vroč, da je ostala samo še peščica Slovenia! Ali ta narod ni bil katoliški? Ali ni bil versko vzgojen? Ali so ga mar okužili slovenski liberačni? Nihče ne more trditi, da ta narod ni bil katoliški do kosti in do mozga in kljub temu je — izginil! Zakaj je izumrl? Pravite: »Le bogoveren narod izvojuje zmage, le s križem v roki se more tujstvu zbraniti vstop v domačo deželo.« Zakaj tega slovenski narod ni storil? Zakaj se ni s križem v roki postavil sovražniku v bran? Vidite, vi katoliški farizeji, zato se ni uprl, zato je mirno brez odpora poginil, ker ga je katoličanstvo duševno in telesno potrlo, da ni bil možen za nikak odpor. Vse je bila božja volja, brez katere niti las ne pada z glave. In tako bi mrl čez vse katoliški slovenski narod še dalje, da mu ni smrte niti prestrigla — narodna ideja. Šele potem, ko se je Slovenec začel zavedati, da se pretaka po njegovih žilih slovenskih kri, šele potem se je uprl nevarnemu tujcu. Dokler je bil naš narod prenojen s samim katoličanstvom, toliko časa je nemšto neovirano napredovalo. Edino narodni

ideji, katero proglašajo slovenski škofo za pogranico, se imamo zahvaliti, da se je zaustavilo prodiranje nevarna tuja. Katoliška ideja bi tega nikdar ne storila, če bi bila tudi tako mogoča, da bi prestavljal gore. »Slovenec« besedičenje o »narodu in o »ljudstvu«, ki je »tako spošljivo in orjaško v svoji bogoljubnosti, v svojem trpljenju in v svoji življenski moči, pa po svoji lepotičnosti in svoji želji po pravici, da mora pred njim človek kloniti glavo bolj kakor pred vsemi kralji tega sveta« zasluži edino primerni izraz: Ostundni demagog!

+ Na naslov deželne vlade kranjske in železniške direkcije v Trstu. Iz Radovljice se nam piše: Daleč naokoli je že znano, v kakem zanemarjenem stanu je globočki železniški predor pod Radovljico. Ljudje se splošno že bojijo voziti po železniški skozi ta predor. Dvakrat je nastala že velika panika v vlaku, ki se je na mah ustavil v predoru. V nedeljo ponoči se je komaj preprečila velika nesreča. Pod vlak se je napolnilo več tramičev, s katerimi je morda ves predor podprt. Sreča je že hotela, da je železniški objekt to pravčasno zapazilo in da so ti tramovi spravili izpod vlaka. Po kakem 10minutnem prestanku je mogel potem vlak dalje voziti. Mej tem je nastala med potujočim občinstvom velika panika. Moški so kar obledeli, ženske so pa kričale. V tem vlaku se je takrat vozil tudi okrajni glavar radovljški. On je imel sedaj sam pričakati se o nevarnosti vožnje skozi navedeni železniški predor Vkljub temu se pa nič ne zgodi, da bi se preplašeno ljudstvo potolažilo. Ce je končno res vse v redu in če ni nobene nevarnosti, naj se vendar izda kaka vladna izjava, da se bode potujoče občinstvo potolažilo!

— Imamo pa se drugo pritožbo zoper železniško upravo. Tudi pri tej je najbrže nekoliko prizadet okrajni glavar radovljški. Ko je zadnjie padel sneg, se je najbrže vsled priporočila okrajnega glavarja radovljškega za kidanje snega spravilo 400 vojakov na Jesenicu. Revni ljudje v naših krajinah so z veseljem pričakovali tega zaslužka, katerega bi si pridobili s kidanjem snega. Kako pa bili razočarani, ko so se moralni zopet vrniti z Jesenice, kamor so se peljali na delo! Tako se je samo na postajališče Žirovniško pripeljalo okoli 150 delavcev, ki niso dobili dela na Jesenicu. Mi tedaj nujno in resno vprašamo visoko vladu, če hoče v prihodnje v navedenih zadevah kaj ukreneti ljudstvu na korist.

+ »Slovenec o krivočervtu.« Slovenec je pisal: »Kdor je član Ciril - Metodove družbe, ni več katoliških načel,« torej ne več kristjan. Potrebujemo tedaj Trubarja II., da nam reši pravo vero. Sicer pa menda ne bo tako hudo. Razun lepega števila rednih članov med narodno duhovščino, so dosmrtni člani družbe kot pokrovitelji: dr. Jeglič Anton Bonaventura, knezoškoft Ljubljanski, slov. kat. »Danica« na Dunaju, slov. bogoslovec goriški letnikov 1891 do 1895, slovenski bogoslovec ljubljanski letnikov 1892, 1897 in 1906 — med njimi najbrž tudi sedanji obrekovalec družbe v »Slovencu« — bogoslovec mariborski letnikov 1892, 1895, 1899, 1902—1906, »Katoliški dom« na Vrhniki, konzistorialni svetnik dr. Dolenc, družba sv. Mohorja, Vincencijeva družba v Tržiču, duhovščina ljubljanskega mesta, Krčki Anton, profesor in kanonik itd. Sami brezverci torej!

+ Razmerje na ljubljanski realki so postale pod spretnim »nadzorstvom« prof. Binderja naravnost turške. V nekem razredu nižje realke je dobil ves razred v naravnosti »entsprechend« in jih je padlo 40%, ker se iz obupa vsled skrajno čudnega postopanja matematika niso hoteli več udeležiti njegovega »pouka«. Ker se bodo od interesovane strani napravili še koraki, ni še padla zadnja beseda. Razmere na ljubljanski realki morajo pa stati pod javno kontrolo, kajti »nadzornik« Binder je, kakor kaže, najslabše garancija.

+ Deželni poslanec, učitelj Otter, član nemške večine štajerskega deželnega zpora, je te dni v nekem kraju na Stajerskem vernim svojim volilcem poročal o svojem deželozborskem »delovanju«. Pri tem je neusmiljeno udrihal po slovenskih obstruistih, češ, da so ti preprečili zboljšanje plač — učiteljstvu. Otter naj bi o tem raje molčal. Kaj pa je storila v zadnjem času nemška večina štajerskega deželnega zpora glede regulacije učiteljskih plač! Nič! In Otter, »učiteljski« zastopnik! Tudi nič! Ta mož se je razkrinal povsem kot »streber« ter pokoren sluga brutalne nemške klike. Pri slovenskem učiteljstvu vas je prišel ob vse zaupanje. In kako je ta učitelj — poslanec, katerega je kot takega »Arbeiterwille« že pošteno okrtašil, govoril o velikih dobrota, ki jih baje uživamo Slovenci na Štajerskem! Nemci da nam prizolijo mi-

himo v kulturne naše potrebe, in mi da smo potem tako nevhodni... No, Otter se je že v deželnih zbornici parkrat smrto blamiral, kaj škoda potem, da se blamira še dalje. Nemški njegovi poslušalci so mu seve vse verjeli. — Otter je s tem svojim govorom pokazal, da je glede razmer na Spodnjem Štajerskem popolnoma neupoudčen ter da o njih nimata pojma. Za učitelja pa, ki bi kot vzgojitelj vendar moral vedno upoštevati resnico, je to vsekakor značilno. — Učitelj.

+ Iz justične službe. Sodnik Oskar Dev v Škofji Loki je imenovan za okrajnega sodnika na dosednjem mestu.

+ Odlikovanje. Orožniški stražmeister Josip Bajer v Ljubljani je bil odlikovan s srebrnim zaslужnim križem za mnogoletno uspešno delovanje.

— Iz gledališke pisarne: Benefica I. subrete gdje Jos. Hadrbolčev se vrši jutri, v torek zvečer ter se upriozori prvič Lehárjeva opereta »Piskroveze«, »Slovenski Narod« in »Ljubljanski Zvon« st. lani po prvih nastopih gdje. Hadrbolčeve vesel konstatarirja, da je z angažmagem gdje. Hadrbolčeve končno vendar in sicer prav ugodno rešeno po odhodu ge. Polakovje vedno odprto vprašanje operete subrete. Oba lista sta načala, da obeta postati gdje. Hadrbolčeva močan in vedno zanesljiv steber slovenske operete. Odslej poteka že II. gledališka sezona, in zdaj vidi naša publika, da se je ta nada izpolnila v polni meri. Gdje. Hadrbolčeva se je že docela prilagodila slov. razmeram, govori dobro slov. jezik ter je neumorna v izvrševanju svojih dolžnosti. Vedno je prva v marljivosti, točna in vestna je, da je vzor vsemu ensemblu. Tekom dveh sezon ni odgovodela še nobene predstave ter je šla večkrat celo bolna na oder, samo da ni bilo zadrege zaradi nje. Brez subretskih muh in kapricje ter ostaja skromna in tiha, misleča vedno le na korist zavoda. Domisljavost ji je tuja, upornosti ne pozna, pač pa oživilja in vzpodbuja vse k čim večjemu naporu sil in začem boljši uspehi slovenske operete. Veči del zasluge je, da se je naša opereta v zadnjih dveh letih toliko razvila, da je zašlo tudi v naše operete resnično veselo, živahn gibanje in kretanje. S svojim temperamentom zase zasebno seboj vse tovarište ter si je s tem prizorila priljubljenost, pri vsej naši lokaj hladni publiki. Gdje. Hadrbolčeva je imela zelo mnogo težkega truda, da je premagala vse silne težave, ki jih delajo neznan jezik, neznan ensemble in tudi praskemu oknu povsem neenak okus slovenske publike. S svojo vzorno pridnostjo in neutrudljivo ambicijo označila pa je znagala, tako da je danes resnično ljubljanka našega občinstva. Tekom dveh sezon je pola sledene velike vloge: F ranči (Valčekov čar), Adelo (Netopir), Girofle-Girofla, Betino (Mascotte), René (Donna Juanita), Allee (Dolarska princesa, Nelly (Umetniška kri), Krista (Logarjeva Krista), Gonda (Ločena žena) in zdaj Suza v »Piskroveze«. Pomagala pa je tudi v operi in spevogri. Kot dobra Čehinja je izvolila za svojo benefico opereto iz slovaškega, Čehom najsrodnejšega življenja, »Piskroveza«, ki je polna prekrasnih čeških narodnih napevov in slovaških narodnih motivov. Izbrala si je povsem naroden tip, pravstvo slovaške dekleterje, naivno, srčano in humorno bitje iz naroda Slovakinj, čejih usoda je tolikrto slična na usodi Slovencev. Ako kdo, je gdje. Jožica Hadrbolčeva pošteno posvetila vse svoje moči razvoju našega gledališča ter zato zasluži, da ji jutri naše občinstvo dejansko pokaze svojo hvaležnost za vse vesele ure, ki jih je donesla Slovencem malo pridna Jožica. — »Piskroveza«, opereta v dveh dejanjih s predigro, spisal Victor Léon, uglasbil Fran Lehář.

Predigra se vrši na vasi v slovenskem komitatnu Trenčinu na Ogrskem, ko se odpravljajo po starci na vadi mladi slovaški piskrovezci na običajno potovanje po svetu. Šega je, da se pri tej priliki zaročte otroci že v neini starosti z deklamacijami svojih let in si obljudijo zvestobo. Tako se odpravljajo tudi Janko, rejenec piskroveza Vojtěha v svet; Suza, Vojtěhova hči, s katero se mora zaročiti, mu da na pot srebrnu goldinar, katerega ji posodi na menico žid Wolf Bär Pfefferkorn. — V prvem dejanju, ki se vrši dvanajst let pozneje, srečamo Janku (g. režiser Povh) na Dunaju kot pomičnika pri kleparskem mojstri Glopplerju (g. Verovček), originalnem Dunajčanu, ki se poleg svoje obrti poča intensivno s politiko, že v vsakdanjom govoru rabi same parlamentarne izraze in franc. Ljubka njegova hčerka otara Janka, ki po tolikem času posabi na svojo zaročko s Suzo in se hodi poročiti z ljubljivim Mici (gdje. Thalerjevo), hčerko Glopplerjevo. Pa tadi Suza

(gdje. Hadrbolčeva) je postal med tem časom Janku nevasta, ker ljubi Miloša (g. Iličič), sina veleposlovnika Blažka (g. Lipnický). Miloš mora na Dunaj k ulanom in Suzo mu sledi pod pretvzo, da išče službo; z njo potuje tja po opravkih tudi Pfefferkorn (g. Bohuslav). Pfefferkorn, ki mu teh apremembah v ljubezni ni niente znano, ponudi Mici, ki ob preoblici dela zaradi svoje zaroke z Jankom, ravno išče deklo, Suzo v službo ter ne sluti, da spravila s tem Janka v jake kritičen položaj. V velekomorni prizorih med Mici in Suzo zatajuje Janko svojo prejšnjo zaročenko in se ogiblje vsake deciderane izjave glede svojega razmerja do Suze nasproti Milošu, kateremu je med tem Pfefferkorn, trdno prepričan, da prihaja k zaroki Miloševi z Mici, vse razkril. Veselo razpoloženje, ki vladva v družbi k zaroki povabljeni gostov, razdere novica Pfefferkornova, da je Janko že 12 let zaročen s Suzo ter da je torej poroka s Suzo nemogoča. — Drugi akt nas prestavi v vojašnico, kamor je od pojedine pobegnil ustrežni Miloš. V strahu, da bi si v obupu ne storil kaj žalega, ga prideva Janko in Pfefferkorn iskat in tolažit; z istim namenom dospetva po zaseči način na Suza in Mici; vsi štirje pridejo v najrazličnejše grotesknomicne situacije, dokler ulanski narednik (g. Bukek) ne reši gordijškega vozla v zarokah tako, da proglaši Jankovo zaroko s Suzo neveljavnim in se oba para zaročita po svojem srcu. — Kako vse Lehárjeve operete, tako ima tudi »Piskroveze« svežo, prvotno melodiko in kar njegovo glasbo posebno odlikuje, je zvezra dunajškega temperamenta z mehko, sanjavo čutnostjo slovenske melodike in harmonike. — Rezija se nahaja v veči roki g. Jos. Povheta, kateri se je res v polni meri potrudil za vprizoritev, ki bo vzorna v vsakem oziru. Zanimivo bo slovaški ples, ki se izvaja v opereti.

+ Slovensko gledališče. V soboto so peli »Logarjevo Kristo«, v nedeljo »Ločeno ženo« povrh pa so v nedeljo popoldne uprizorili »Rokovnike«.

+ »Slovenčevi« Cirilmotodariji sta odgovorila s prispevkom po 200 kron gospa Pavlina Seidl, sopoga c. kr. profesorja v Gorici in g. državnemu poslanec dr. Ot. Rybař v Trstu. Iskreni zahvala!

+ Posnemanja vreden odgovor »Slovenčevemu članku od 29. prosince 1910. Stalno omizje pri »Novem svetu« sklenilo je nabrati II. pokroviteljno za družbo sv. Cirila in Metoda kot jubilejski dar. Gospod Ant. Gorše prispeval je o priliku otvoritve gostilne v ta namen s svoto 100 K. Zivel on in njega posnemovalci!

+ V posnemanju! Ženska po družnicu »Družbe sv. Cirila in Metoda« v Idriji je poslala 356 K upravnemu načelu našega družbe, da jih izroči vodstvu naše šolske družbe kot čisti do biček veselice, prirejene dne 6. t. m. Priporočamo to vrlo podružnico v posnemanju!

+ Pokvarjena mladina. Starši prizadetih otrok bi vendar radi vedeli, zakaj je uršlinska notranja šola sedaj kar naenkrat izključila več otrok, in Bulovec dve dekleti iz nemške šole izpraveval tako nedostojne reči. Revici sta seveda vse pripoznali. Ali je res, kar Bulovec trdi, da so njegove deklice tako pokvarjene? Tako je govoril v meščanski nemški šoli. Zahtevamo jasnega pojasnila. Pa morda vendar ne bo zopet nemščina plašč, pod katerim se smejo skravati vse neumnosti in nepravilnosti? In ljubi »slovenski« nadzornik Šravec, ali je tebi kaj znamo o vsem tem? Kdor molči — vemo, da pritrjuje.

+ Ljubezanji spovednik. Ko je v soboto stalok vokalni spovedniki v cerkvi sreca Jezuševem več gospodin, plane naenkrat spovednik — lazariš med nje, sunč eno v zid, druge pa brez pravega povoda ozmerja z najizbranejšimi epiteti. Vendar pa zelo posnemale prilike v Kristovem nastopu z bičem v svetiču ni doživel morda pričakovane pohvale, pač pa občno obsodbo zgražajočega se občinstva.

+ Umrl je v soboto popoldne akademični slikar g. Ludovik Grilec po dolgi in hudi bolezni v starosti 59 let. Pokojnik je bil jako nadarjen umetnik. Učil se je najprej pri Wolfu, ki je bil svoje dni najznamenitejši domaći slikar in je okrasil mnogo cerkv z umotvori trajne vrednosti, potem pa je studiral na slikarski akademiji v Benetkah. Borba za kruh je Grilec prisilila, da se je posvetil največ slikanju cerkvenih podob in portretov. S svojimi slikami si je pridobil mnogo ugleda in zaupanja in je imel vedno mnogo dela. Kraj tega pa je imel vedno resno streml

mo zahtevati tudi pravice. Ne gre samo za slovansko besedo, temveč za narodne in socialne zahteve. Če bo narod imel zavedno inteligenco, med katero je tudi uradništvo, bo zmaga na njegovi strani, ne bo se treba batiti eksistencu nikomur le zato, ker je Slovan. V nas je sila, pri nas je pravica. Slovenski uradnik spada v slovensko organizacijo. Gratulira slovenskim železničarskim uradnikom, da so si ustvarili novo organizacijo in želi mnogo uspehov. G. Kejžar opozarja na obmejne kraje in na nemško-nacionalno delovanje »Eisenbahnenvereina«. Poudarja, da mora vsak slovenski uradnik biti član slovenske organizacije. Železniška mesta na Štajerskem oddaja neka stranka (klic: »Volksrat«), ki Slovencem ni nič naklonjena. Prisiljeni smo zgrabiti za orožje, oklepajmo se ga, branimo se! Nato se je po daljši debati glede določitve ravnega podružnice sklenilo rešitev tega vprašanja za sedaj odložiti. Češkemu »Spolku« v Pragi se odpodječe brzjavni pozdrav. Slednji opozarja g. Zorec na važnost društvenega glasila. Lastno glasilo se seveda za sedaj še ne more osnovati, pač pa so češki tovariši bili tako prijazni, da so v svojem organu odmenili posebno slovensko pisano prilogo slovenskim zahtevam, kakor so sploh v vsakem oziru pomagali pri snovanju slovenske organizacije. Nato s primernim nagovorom zaključi predsednik zborovanje. Zvezčer je bil v »Narodnem domu« prav animiran družinski večer, ki je bil jako dobro obiskan.

Osemdeseti rojstni dan obhaja jutri vadnični učitelj g. Fran Germann v Ljubljani. Deloval je 47 let na šolskem polju ter si je kot izborni očet in okrajni šolski nadzornik pridobil velikih zaslug. Kljub visokim starostim je še vedno vedrega in trdnega zdravja ter mu le želimo, da ostane tako še mnogo let.

V korist Ciril-Metodove družbe priredi »Vajenska skupina Narodavške organizacije« v Mestnem domu v pondeljek 21. t. m. družinski večer, na katerem ponavljajo gledališko igro: »Divji loveci«. Sodeloval bo tudi društveni tamburaški zbor. Vstop boste prost, pač pa se v pokriti stoisčkov in v blagi namen prostovoljni doneski kar najhvalejneje sprejemajo. — Upamo, da se tudi v pondeljek udeleži slov. občinstvo v tolikem številu družinskega večera, saj je čisti dobiček namenjen prepolnimi naši šolski družbi sv. Cirila in Metoda.

Slavnostni večer »Gasilnega in reševalnega društva«, prirejen v oboto zvezčer v hotelu »Lloyd«, se je sijajno obnesel. G. ravnačetlj Stricelj zagovori v »Mestnem domu« ob nastopu celega moštva slavljenca strojnika Tomažiča, na kar mu pripne po deželnim vladam poslano često kolajno za 25letno delovanje pri društvu. — Slavnostni večer v hotelu »Lloyd« otvoril ravnačetlj Stricelj, poudarjajoč, da so še 4 slavljenici, namreč gg. Medic, Leutgeb, Lapajne in Perme, kateri so vstrajali toliko let v društu in neumorno delovali pri nenečih. Nato se podari kot običajno v znak društvene hvaležnosti vsakemu zlatu uro. Zahvalil se je v imenu slavljenec g. Leutgeb. Bilo je še precej govorov in napitnic, katere so bile vse z navdušenjem sprejete. Tako se je večer pozno v noč zaključil, ostal pa bo gotovo vsem gasečem v lepem spominu. Dvorana je bila okusno okrašena. Hotelir g. Pötzlnik pa je nam izvrstno postregel.

Občni zbor podpornega društva uradnikov e. kr. užitnine s sedežem v Ljubljani bo v nedeljo dne 20. februarja t. l. ob pol 4. popoldne v prostorih gostilne »Mikuž«, Kološovska ulica.

Nemškatarska zagrizenost in njena meja. Z ozirom na našo notico pod tem naslovom se nam poroča, da soprog g. Karla Tauzherja ni zavrnila vodarinske pole zaradi tega, ker ni bila nemška, ampak edinole zaradi tega, ker ona o stvari sami kot taki ničesar ne razume ter ima naročeno, da zavrne vsak plačilni nalog z namenom, da se dostavi njenemu soprogu ali pa v pisarno za Bežigradom.

Z Viča se nam piše: Veselico dne 6. sivečna na korist družbe sv. Ciril in Metoda podružnice za občino Vič se je vršila pri poznatomu občemu spoštovanem gostilničarju F. Končanu v Rožni dolini, na vsestransko zavolstvo udeleženega občinstva. Lahko se trdi, da je bila to najlepša veselica v naši občini ta preustrel. Tudi gmočno se je veselica kako dobro obnesla, tako da bode vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda dobilo lepi prispevek. Zavedni občani naj so še nadalje naklonjeni temu za nas velepomembnemu nepolitičnemu društvu. Le ako smo složni v narodni borbi tedaj bomo močni! H koncu bodi pa še izročeno vsem darovateljem, podpornikom ter sotrudnikom, kakor tudi sodelujočemu nežnemu

spolu, ter gospodu učitelju za kremenični govor najpričrčna zahvala!

Skofoški dilettante so vpriseli včeraj igri »Bratrance« in »Eno uro doktor« na korist »Družbe sv. Cirila in Metoda«. Dokaj številno zbrano občinstvo se je izvrstno zavabalo ob izborni igri navdušenih mladih dilettantov. Tajnik »Družbe sv. Cirila in Metoda« g. župnik Berce se je v daljšem govoru zahvaljeval prirediteljem za njihovo poštovljeno delo ter bodril navzoče in krepki narodni zavednosti, ki se naj predvsem javlja v navdušenem delovanju za našo šolsko družbo. — Igru »Bratrance« in »Eno uro doktor« povajljajo v nedeljo 6. marca, na kar že sedaj opozarjamо i odoljubno občinstvo iz Škofljice in okolice.

»Sokol« v Ajdovščini je izdal pravlične razglednice, predstavljajoče Sokola z zastavo sredji poljan z napisom »Kdor Slovan ta Sokol«. Prijatelji sokolstva naj bi pridno se galili po teh razglednicah, katerih čisti dobiček je namenjen za nakup telovadnega orodja »Sokola« v Ajdovščini.

Na celjski nemški gimnaziji je ob sklepu prvega semestra, kakor se nam piše, učni uspeh dokaj nepovojen. Tretjina dijakov je propala, največ iz — nemščine. V enem razredu kar polovica učencev semestra ni zdelalo. To je tako žalosten pojav ter zasluži, da se javnost ž njen bavi. — Mi poklicane činitelje pozivamo, da preiščemo, kje tiki vzrok tako slabemu uspevanju učencev! Starši ne posiljajo svojih otrok zato v učilišča, da so tam izpostavljeni kapricom in samovoljnosti posameznikov...

Novice s koledvora na Jesenjah. Piše se nam: Poglejmo zopet nalo na naš koledvor! Nas sicer to nje ne briga, da ga zmiraj »flikajo«, ampak zanima nas le narodnostno vprašanje. Gospodina Lukman, (a vardon pozabili smo reči »ta lepa«) je se zmirjal na jesenjskem koledvoru izliz temu, da se stranke pritožujejo, da zaspri vlake in da morajo potem pasazirji brez listkov vstopiti v plati kazni. Seve, lepo dekle, obkroženo od vseh nemških železniških in tovarniških uradnikov, je tako nežno, da nadzorovalni organi sploh ne smejte izgovoriti napram tudi grajale besedice. Če imajo do gospodine Lukman kontrolorji poslani od direkcije državnih železnic vsed njene telesne lepote take simpatije, da nočijo nič ukeniti, če se kaka stranka radi neredno pritoži, povedali bomo, kar smo hoteli zamolčati. Ravnateljstvo državnih železnic naj nikan ne misli, da smo Slovenci teperi, ki si pustimo dopasti vse! Vprašamo ravnateljstvo e. kr. državnih železnic v Trstu, zakaj pri znani aferi gospodine Lukman ni zaslišalo tudi takrat službojočega uradnika? Mogoče zato, ker je Slovenc? Zakaj se ni zaslišalo dotedne stranke, ki se je bila pritožila? Ali je zagovor gospodine Lukman, proti kateri je bila vložena pritožba, merodajan za razsodbe stvari? Ravnateljstvo mogoče ne ve, da si sodnije na svetu, ki bi branila obdolženec lagati, ker mu braniti ne more, a pri vsaki razsodbi je treba priči; razumete gospodje pri ravnateljstvu, prije je treba. Gospodina Lukman se je pri zaslišanju baje jasno dobro zagovarjala, ali pa je dognano, da je govorila resnico, ali jo niso mogoce njeni častilci podačili, kako naj se zagovarja? Odločno zahtevamo, da se uvede proti gospodini novo disciplinarno postopanje in sicer tako, kakor je pravljeno. Kaj bi bilo, če bi prišel kak slovenski uradnik ali slovenska manipulantka v disciplinarno preiskavo? Ves obtežilen material, stokrat povečan, bi spravili na dan; samo zagovornika ne bi bilo nikjer. Danes toliko! Ampak pribijemo: Slovenci hočemo imeti tudi pravice, če moramo spolnoverski brižno dolžnosti in poleg tega biti udani patrioti! Ako nam ne boste dali pravice, porabimo pest, in če bi prav kot običajno, zahtevali od naša kri! — Postajenčelnštvo na Jesenjih opozarjamо, da naj čim prej odstrani tablo nemškega planinskega društva, ker služi samo v nemški reklamne namene in kot sredstvo popačevanja slovenskih krajevnih imen. Ljudstvo je izvajanje itak sito, ni treba, da bi se godila še na koledvorih, vsed tega se je batiti, da tabla ne doživi kake neprjetne romance.

Iz Hrastnika. Prošnja do občinskega odbora trboveljskega, ki se snide to dne k seji. Prošnja Hrastničanov, da bi se prestavila pošta v sredini kraja, se je odbila, ker ravnateljstvo ni vprašalo nikogar drugega za mogoče kakor poštaria Kožela in mogoče ravnatelja tovaren, ki imajo itak svoje pismonoše. Tisoči ljudstva pa, ki imajo razne stroške in sitnosti vsed oddaljenosti pošte se niso vprašali za mnenje, menda zato ne, ker je gospod poštar — odlikovan s križem — izrazil, da je že dobro. Slavnemu občinskemu odboru, kater-

rega smo volili tudi Hrastničanjo izražamo to-le: Ni sitnatek nekaterih posameznikov zahteva po pošti v sredini kraja, ampak nujna potreba in želja večga prebivalstva, tostran Ojetrega, razen direktorja Vilčenka mogoče in še kakega prebivalca v bližini sedanje pošte in zato prosimo, da storil sl. obč. odbor vse korake, da se ustreže upravičeni želji hrastničkih davkoplačevalcev.

Na Vrancem pri Celju je po zadnjih tamošnjih občinskih volitvah spet izvoljen trgovec gospod Karol Schwentner za župana. Mož na pravem mestu!

200 K je ukradla dekla Polaneč od Sv. Duha svojemu gospodarju goštiničarju Rasteigerju v Slovenski Bistrici. Polaneč so v Brežicah zaprl.

Vsled pljanosti je zmrznil 75letni bajtar Juri Skof iz Slatinskega dobra v Gornjegrajskem okraju. Sel je zvezče pisan proti domu, na poti pa je padel v neki jarek, kjer je oblečal ter zmrznil.

Uradovanje slovenskih občin na Spodnjem Štajerskem se še vedno vrši v nemškem jeziku. Tako uraduje v šmarskem okraju razen treh vseh ostalih petnajst občin v nemškem jeziku. Okraj je docela klerikal, od tod tudi narocina brezbržnost.

Slovenski in nemški sodniki. O priliki plesnega venčka v »Narodnem domu« v Ptaju je prišel ob pol petreti uri zjutraj e. kr. sodnik dr. Wressnigg s tolico pisanem nemščino, kjer tici vzrok tako slabe mu uspevanju učencev! Starši ne posiljajo svojih otrok zato v učilišča, da so tam izpostavljeni kapricom in slovenskih tolovajih. Če bi tako delal slovenski sodnik, pride takoj v preiskavo, Nemeč oziroma nemčur pa — avanzira!

Oficielna otvoritev novega pristanišča v Trstu. Danes, ob 11. uri podpoldne se je vršila slovenska oficielna otvoritev novega Franc Jozefovega pristanišča pri Sv. Andreju v Trstu. Otvoriti so prisostvovali trgovinski minister dr. Weisskirchner, ceskijski načelnik Riedl in drugi. Drevi ob 8. in pol bo vsprejem v trgovinski in obrtni zbornici, katerega se bo udeležil tudi trgovinski minister Weisskirchner.

Tržaški svedrovevi na delu. V noči od petka, dne 11., na soboto, dne 12. t. m. je bila prevrtana blagajna tvrdke Regina Civran, ki ima skladisče kosti, cunji in raznih odpadkov v ulici dell' Istituto v Trstu. Tatovi so odnesli iz blagajne sveto 2500 K. To sveto je bil lastnik tvrdke, g. Lev Trich, prejel v petek in jo shranil v blagajno v skladisču, dočim ni prej nikdar puščal denarja v tej blagajni. To je takoj vzbudilo sum, da se je moral tativne udeležiti 26letni Karel Osana, ki je bil kakih osem mesecov, in sicer od meseca junija m. l. v službi okradene tvrdke, kakor pisar. In sicer je ta sum jako opravičen, kajti do onega dne ni bilo nikdar denarja v blagajni in nikdar niso še tatoi napravili tam nobenega poskusa. In glej: tatovi vložijo v skladisče in prevrtojo blagajno ravno ono noč, ko Osana ve, da je v njej 2500 K denarja. Osana je bil več časa poročevalc lista »Il Gazzettino«.

Samomor na ulici v Trstu. V soboto, dne 12. t. m. zjutraj ob 8. uri in pol, se je v ulici Nuova v Trstu pred hišo št. 19 ustrelil z revolverjem trikrat v levo stran prsi in enkrat v desno senco 30letni Vincenc Lang. Par minut prej je nesrečen gospod z neko služkinjo, imenom Amalijo Terčan, ki služi pri neki v isti hiši stanujoči družini. Pozneje je ona povedala, da ji je bil on že dva dni prej povedal, da se bo umoril in ji je tudi pokazal revolver, kterega mu je pa bila ona zaplenila. A v soboto zjutraj je od nje zahteval, da mu vrne revolver. Komaj je bila ona ustregla njegovi zahtevi, je on izstrelil revolver proti samemu sebi. Prenesli so ga v mestno bolnišnico, kjer so zdravniki izjavili, da ni upanja, da bi okreval.

Konec sesiljske žaloigre. Dne 11. t. m. sta bila izpuščena iz zaporja Franciška Leban in Josip Gačperin iz Sesljanja, ki sta bila na sumu, da sta se žigala dva nezakonska otroka.

Od stopnje do stopnje. Leta 1876. na Polici rojeni ter na Grousupije pristojni delavec Ivan Knez je zaradi nepoštenosti že parkrat pokušal ričet in komaj je sedaj stopil v prostost, pa je zopet prišel v zapor. Mož je pred nekaj časom prišel v Götzlovo prodajalnico na Starem trgu, tem izjavil, da je kurjač na koledvoru ter, da se piše Ivan Dever. Izbral si je oblike in stroj z izgovorom, da bode to prišel plačati, kadar dobi na željenci denar. Götzl mu je zaupal samo sracjo, oblike pa ne. V soboto je pa zopet prišel v navedeno trgovino in si izbral pod isto kinko 10 K vreden suknjič, katerega mu pa ta ni zaupal, marvec zahteval denar za sracjo. Tega mu pa dozdevni Dever ni mogel dati, ker ga je na željenci ni dobit.

ga seveda tudi nikdar ne bode. Mož je žalosten zapustil Götzlovo prodajalnico in si šel ogledovati obliko v izložbe sošednjih trgovin. V tem pa pride za njim stražnik ter ga povabi s seboj na magistrat, kjer so dognali njegovo identitet in ga nato vtaknili v zapor.

Mazilen dñnar. Oženjeni 60letni dñnar Ivan Pleško iz Loga pri Brezovici se ga je bil v soboto tako naskal, da je na Hradeckega mostu padel in si zlomil palec desne roke.

Ker je Pleško izgnan iz mesta, ga je prijet stražnik, hoteč ga odpeljati na stražnico. Pleško se je pa stražniku takoj upri, da je moral priti na pomoč še drugi, da sta ga spravila na osrednjo stražnico. Pleško je zelo nasilen človek, že 25krat predkazovan in je bil na odredbo policijskega zdravnika prepeljan v deželno bolnišnico.

Pes popadel je včeraj popoldne v nekem lokalnu nekoga 6letnega dečka. Pes je imel nagobčnik ter je njegov lastnik neznan. Dečku je zdravnik rano izgjal.

Vlhotaplji se je v soboto zvečes dosedaj še neznan malopridnež v spalnico Schreyejih služkinj v Nunski ulici, tam vlonil v krovčega ter iz njih pokradel 28 K vredne zlate uhane, žensko double uro z verižico, vredno 8 K, zlat prstan, 3 K denarja in za 7 K ženskega perila. Pred nakupom se svari.

Zopet vojaki Včeraj so se trije vojaki 27. pešpolka pred neko gostilno na Radeckega cesti sprli s civilisti in stepi. Eden vojakov je zapustiščiščno morda že z namenom za pretev vzel s seboj drog, s kojim se zapirajo železna okna in se potem z njim pretepal. Ali res še ne bode miru?

Smedo je imel sinoci na južnem kolodvoru delavec Anton Bokšič iz Kamnika. Ko je včak odhajal proti Trstu, je uredni krac skočil vanj ter se skril na sedež za spredovnika. Ko so pa železničarji to opazili, je vlakovodja ustavil vlak, Bokšiča pa so potem poskiali ter z njim obračunali po predpisih za črne pasažirje. Vlak je imel vsled tega 14 minut zamude.

Ljudska kopelj je vsled sklepa občinskega sveta z dne 20. januarja 1910 odprt v zimski dobi od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldne in od 3. popoldne do 7. zvezčer.

Dolasko gibanje. V soboto se je z južnega kolodova odpeljalo v Ameriko 45 Macedoncov, 27 Hrvatov in 17 Slovencev. V Buks je šlo 25, v Heppa pa 35 Hrvatov. Na Dunaj se je odpeljalo 15 Kočevarjev. Včeraj je šlo v Ameriko 41 Macedoncov in Hrvatov, v Stražo na Dolenjskem se je odpeljalo pa 20 Lahov.

Izgubljene in najdeno. Zasebnica g. Marija Šebenikova je izgubila bankovec 10 K. — Delavčeva žena Ana Porentova je izgubila denarnico, v kateri je imela čez 6 K denarja. — Posestnica ga Antonija Fröhlichova je izgubila bankovec za 20 K. — Dijak Mihail Erklavc je našel denarnico v manjšo vsoto denarja. — Policijski stražnik Matija Godicelj je našel denarnico z manjšo vsoto denarja.

Proti priklopilju Krete Grški. Rim, 14. februarja. Agenzia Stampa javlja: Angleška, Rusija, Italija in Francija so izdale to-le note: Generalni konzuli imajo ukaz obvestiti kretski izvrševalni komite, da imen

